

Τ Ω Ν

ΚΟΙΝΩΦΕΛΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

(Συμπράξει τινῶν πεπαιδευμένων ἐκδιδομένη παρὰ Δ. Ἀρσέλιου.)

Ἄριθ. 5.

1837.

(Ὀκτωβρίου)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

ΝΟΜΙΚΑ. Δικανικὴ εὐγλωττία. — ΓΕΩΡΓΙΑ. Περὶ ἐμφυλλισμοῦ ἢ ἐμβολιασμοῦ τῶν δένδρων. — ΟΙΚΙΑΚὴ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ. Διατήρησις ὠν. Τρόπος διατηρήσεως χοιρομηζίων. Διατήρησις τῶν μύλων. Διατήρησις τοῦ βουτύρου. Φαγεντινῶν ἢ Σαζωνικῶν ἀγγείων συντριμμένων κόλλησις. Προφύλαξις σκωρίας. — ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ. Ὁ Γαλλικός. — ΔΙΑΦΟΡΑ. Νηπίου κίνδυνος. Ἄλλας εἰς τὴν Ἀφρικτίν.

ΝΟΜΙΚΑ.

Δικανικὴ εὐγλωττία.

Σκοπὸς τοῦ δικανικοῦ λόγου εἶναι κυρίως ἡ κατάπεισις (conviction) τοῦ δικαστοῦ ἐπὶ τὸ ἀληθές καὶ τὸ δίκαιον. Διὰ τὴν φθάσῃ δὲ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ δικηγόρος δὲν ἔχη παντελῶς ἀνάγκην νὰ κινήσῃ τὰ ψυχικὰ πάθη καὶ τὴν καρδίαν τοῦ δικαστοῦ· τοῦτο εἶναι ἰδίως ἔργον τοῦ ῥήτορος, ὡσάκις πρόκειται νὰ καταπέισῃ (persuader) τὸ πλῆθος. Ὁ Δικηγόρος ὀφείλει νὰ ἀποτείνεται πρὸς τὸν Νοῦν, καὶ νὰ φωτίσῃ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ μὲ γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν, καὶ μὲ ἀγνήν τὴν δικαιοσύνην.

Αὗτο εἶναι αἱ θεμελιώδεις βάσεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἡ ἀξία τοῦ δικηγόρου:

1. Βασεῖα γνῶσις τῆς ἐπιστήμης εἶναι ἡ πρώτη βασίς τῆς ὑπολήψεως καὶ τῆς πραγματικῆς ἱκανότητός του. Ὅποιονδήποτε τοῦ λαλεῖν εὐκολίαν καὶ ἂν ἔχη τις, ἐὰν ἦναι ἐπιπόλαιος εἰς τὴν σπουδὴν τῶν νόμων, κακὴν ἐκβάσιν θέλει κάμει.

2. Ἐπιμέλεια καὶ ἀκριβὴς γνῶσις τῆς ὑποθέσεως, τὴν ὁποίαν ἀναλαμβάνει νὰ ὑπερασπισθῇ. Αὕτη εἶναι ἡ δευτέρα βασίς τῆς τελείας εὐδοκίμησεως ἐνὸς δικηγόρου, καὶ περὶ ταύτης εἶναι καλὸν νὰ λαλήσωμεν ὀλίγα τινα καὶ ὡς πρὸς τὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ φθάσῃ ὁ δικηγόρος εἰς τὴν ἀκριβῆ γνῶσιν τῆς ὑποθέσεως.

Ὁ Κικέρων ὑπὸ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἀντωνίου εἰς τὸ Β'. βιβλίον De Oratore, μᾶς παραδίδει τὴν ἀξιολογωτέραν διδασκαλείαν οὗτος ἐστὶν ἡ

θίξε να συνδιαλέγεται πολλήν ώραν με τον πελάτην του, εφρότιζε να μην ήται άλλοι παρόντες, ώστε ο πελάτης να δνραται να όμιλη ελευθέως ενυρήθιζε να τον προτείνη όβλας τας εναντιώσεις, ως αν ήτον ο εναντίος, δια να ανακαλύπη ούτω το βάθος τής αληθείας, και να προετοιμάσεται εις πάσαν περίστασιν. Αναχωρούντος του πελάτου, εστάθμισε τα πράγματα μόνος του, εξετάζων αυτα υπό τρεις διαφόρους γα-ρακτηρίας: εκείνον του έαυτου του· εκείνον του δικαστου· και εκείνον του αντίδικου. Αδότηρα κατηγορεί τους παραμελούντας την τοιαύτην άμύλλαν δικηγόρους, κατακρίνων αυτοδες όχι μόνον δι' άμέλειαν έπο-νείδιστον, αλλά προσέτι και δι' άτιμίαν και άπιστίαν.

» Equidem soleo dare operam ut de sua quisque re me ipse » doceat, et ne quis alius adsit quo liberius loquatur, et agere ad- » versarij causam, ut ille agat suam et quidquid de sua re cogi- » tarit in medium proferat. Itaque cum ille discessit, tres per- » sonas unus sustinet, summa animi æquitate meam adversarij, » judicis. Nonnulli dum operam suam multum existimari volunt, » ut tuto foro volitare, et a causa ad causam ire videatur causas » dicunt incognitas. In quo est illa quidem magna offensio vel » negligentiae susceptis rebus, vel perfidiae receptis; sed eti- » am illa major opinione, quod nemo potest de ea re, quam » non novit, non turpissime dicere. »

Όχι ολιγώτερον λαμπράς διδασκαλίας εύρίσκομεν εις τή 8 Κεφ. του τελευταιου Βιβλ. του Κοϊντιλιανου, περι του ιδίου αντικειμένου: « Non » tam obstet audire supervacua, quam ignorare necessaria; fre- » quenter enim et vulnus et remedium in iis orator inveniet, quae » litiganti in neutram partem habere momentum videbantur. » Δέν βλάπτει τόσο, λέγει, να ακούη τα περιττά πράγματα, όσον να άγνοή τα αναγκαία· καθότι ο δικηγόρος εύρίσκει πολλάκις και την πληγήν και την ίατρείαν εις εκείνα τα ίδια πράγματα, τα όποια εις τον πελάτην εφαινότο άσήμαντα κατ' άμφοτέρας τας περιπτώσεις.

Υποθέτοντες λοιπόν τοιούτον τον δικηγόρον, δηλ. έφωδισμένον με νο-μομαθειαν, και με ακριβή γνώσιν τής υποθέσεως, ερχόμεθα ήδη να εξετά-σωμεν ποια είναι τα μέσα δι' ών δύναται να εύδοκιμήση μετερχόμενος το επάγγελμά του.

Μία σεινή και σοβαρά εύγλωττία εις το άγορεύειν είναι πολλου λόγου αξία, ως να δώση βαρύτητα και καλόν αποτέλεσμα εις την υπεράσπισιν. Και ήθελεν εισθαι μέγα λάθος να νομίζη τις ότι εις τα σημερινά Δικαστή-ρια δέν άρμόζει πλέον ή εύγλωττία, καθώς ήρμόζε το πάλαι παρ' Έλλησι και παρ' Ρωμαίοις, ότε ο τρόπος του άγορεύειν ήτον δημοτικότερος: (1)

(1) Εις την αρχαίαν Ελλάδα οι δικασταί ήσαν πολύ περισσότεροι τον αριθμόν, παρ' ό,τι σήμερον, και παρωμαίζον μίαν δημοτικην συνάθροισιν μάλλον, παρὰ δικαστήριον. Ο ενδοξος

Αλλά δέν έπεται εκ τούτου, ότι εις τα σημερινά ολιγομελή Δικαστήρια δέν πρέπει πλέον να έχη χώραν ή εύγλωττία, ενόσω αύτη περιορίζεται μόνον να καταπεισθ (convaincre) τον Δικαστήν επί το αληθές και το δί-καιον δια τής πιθανωτέρας εκφράσεως.

Δέν είναι ίσως άλλη παρ' εκείνην των δικαστηρίων σκηνη, όπου απο-καθίσταται τοσοῦτον αναγκαία ή εύγλωττία, και το άγορεύειν ήδέως καθ-ότι συνήθως εις άλλας δημηγορίας τα θέματα, καθ' ένυτά σπουδαία, εν-διαφέρουσι τους ακροατάς δια την φύσιν των· άλλ' ή ξηρότης, και αι λε-πτομέρειαι των δικαστικων θεμάτων απαιτούσαν μίαν εύγλωττίαν άνωτέ-ραν τής συνήθους, δια να υποχρεώνη τρόπον τινά την προσοχήν των ακρο-ατών, εν ελλείψει του ενδιαφέροντος και του σπουδαίου, τουλάχιστον δι' εύγλωττου λόγου. Και τοσαυτα μόν περι τής ωφέλειας και τής ανάγκης τής δικανικής εύγλωττίας.

Μεταβαίνομεν ήδη εις την λεπτομερεστέραν διαγραφην των κανόνων, όττινες χαρακτηρίζουν την τοιαύτην δικανικήν εύγλωττίαν.

α. Το ύφος, τύσον των προσφορικων, όσον και των έγγραφων εκθέσεων, πρέπει να ήται γλυκύ, άπλουν και σαφές. Η σπανία χρήσις ποιητικων εκ-φράσεων, και φανταστικων εικόνων ενίοτε αποκαθίσταται αναγκαία· άλλ' εις εκείνας μόνας τας περιστάσεις, ότε ή διαρκής προσοχή των δικαστών προσηλωμένη εις σοβαράν όμιλίαν, αρχίζει να εξασθενή, και τρόπον τινα να ζητη κάποιαν ανακούρισιν ήνωμένην με τέρψιν· καθότι άλλοτε τοιούτον φανταστικόν και άνθηρόν ύφος συνήθως εξασθενεί τα επιχειρήματα και γεν-νά την εύλογον υποψίαν εις τους δικαστάς, ότι ταυτα ελλείπουσι πραγμα-τικής βαρύτητος και αληθείας.

Η σαφήνεια και ή απλότης τής εκφράσεως είναι τα κυριότερα απαιτού-μενα ενός δικανικου λόγου, και τούτων έπεται συνήθως των ιδεών ή συνέ-χεια. Άλλως και αι ιδέαι συγγέονται, και τα νόηματα άνατρέπονται.

β. Η εκφρασις να μην ήται διακεκομμένη. Πόσον ο λόγος χάνει τής ισχύος του, όσάκις διακόπτεται, και όσάκις ως εκ τούτου ο άγορεύων κατα-φείγει εις βεβιασμένας εκφράσεις, το αισθάνεται και αυτός, ακόμη ο άμαρ-τάνων. Άλλ' ή συντομία, και ή μη απομάκρυνσις εκ του προκειμένου ζη-τήματος, προλαμβάνει τα άτοπα, και διορθώνει την τοιαύτην κακήν εξιν.

Άριστος Πάγος εσύγκειτο από 50 δικαστάς, και τινες μάλιστα δύσχυρίζονταν ένα πολλά μεγα-λήτερον αριθμόν. Όταν ο Σωκράτης κατεδικάσθη εις θάνατον (είναι άγνωστον παρὰ τίνος δικα-στηρίου) 280 δικασταί εψηφοφόρησαν εναντίον του.

Εις την αρχαίαν Ρώμην ο Πραιτωρ, όστις πλείστατο τόσο εις τας πολιτικάς, όσον και εις τας πανικακάς δικασ, εκάλει τους τίς judices selecti οίτινες πάντοτε ήσαν εις μέγαν αριθμόν. Κατά την περίφημον δίκην του Μιλωνος, ο Κικέρων ήγόρευσε προς 51 τοιούτους δικαστάς, και τοιου-τοτρόπως απέτανε τον λόγον του όχι ενόπιον όλίγων νεκρωτων, άλλ' ενόπιον μιης έμυήσεως πο-λύτων Ρωμαίων. Όθεν ή συμπάθεια και τα δάκρυα τότε ήσαν αποτέλεσμα τής τέχνης του ήτορος, και καρπός τής συγκινήσεως των παθών τής ψυχής.

γ'. Νὰ μὴ ἀναφέρονται νομικά ῥητὰ χωρὶς τὴν ἀνάγκην· καὶ τότε, ὅσον ἔνεσι, νὰ γίνεται μετρίξ ἢ χρῆσις των. Ἰπάρχει κατὰ δυστυχίαν ἀκόμη ὁ τοιοῦτος σχολαϊσμός εἰς πολλοὺς δικηγόρους, νὰ ψιττακίζωσι Ῥωμαίκοὺς νόμους χωρὶς διάκρισιν ἐκλογῆς. Εἰς τοὺς τοιοῦτους ἀρμόζουσι τὰ ὀνόματα Legulej καὶ Rabuli, κατὰ τὸν Κικέρωνα.

δ'. Ἡ πολυλογία εἶναι κατὰ δυστυχίαν τὸ κοινότερον ἐλάττωμα, τοῦ ὁποῖου καθάπτονται οἱ περισσώτεροι δικηγόροι, καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἀνεπαίσθητως σχεδὸν ὑποπίπτουν διὰ τὴν ἕξιν, τὴν ὁποῖαν λαμβάνουν εἰς τὸ λαλεῖν καὶ τὸ γράφειν ἀπρομελετήτως πολλάκις. Τὸ ἐλάττωμα τοῦτο πρέπει νὰ προλαμβάνεται εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ οἱ νέοι δικηγόροι πρέπει νὰ προσπαθοῦν, ὅσον δυνατὸν νὰ ἀποφεύγουν τὴν κακὴν ταύτην ἕξιν. Διὰ τοὺς γέροντος δὲν ὑπάρχει ἡ θεραπεία.

ε'. Ἡ ἀκριβεία εἶναι μία τῶν οὐσιωδῶν ιδιοτήτων εἰς τὴν δικανικὴν ἐγγλωττίαν. Καὶ κατ' ἐξοχὴν εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα εἰς τὰς δύο ταύτας περιστάσεις: 1. Εἰς τὴν κατάστασιν τῆς δίκης (status causee)· νὰ προσδιορισθῇ ἀκριβῶς ποία εἶναι ἡ ἐναντιώσις, τί ἀποδεχόμεθα· τί ἀναιροῦμεν· καὶ ποία εἶναι ἡ γραμμὴ, ἧτις διαχωρίζει ἡμᾶς καὶ τὸν ἐναντίον μας. 2. Εἰς τὴν τακτικὴν διάταξιν (disposition) τῶν μερῶν τοῦ λόγου. Ὅπου εἶναι σύγχυσις καὶ περιπλοκὴ, ποτὲ δὲν φωτίζομεν, ἀλλὰ τὸ σκότος διαδέχεται καὶ ἡμᾶς, καὶ τὸν λόγον μας.

ς'. Ἡ ἀστείότης ἐνίστη ἀρμόζει, καὶ μάλιστα εἰς μίαν ἐτοιμίην καὶ ἀμεσον ἀπόκρισιν, διὰ νὰ κινήσῃ κατὰ τοῦ ἐναντίου τὸν γέλωτα· ἀλλὰ μολοντί ἡ πνευματώδης αὕτη ἐτοιμότης εἶναι θωπευτικὴ εἰς ἕνα νέον δικηγόρον, μολοντοῦτο, νομίζομεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀναζητῆ τοιωτάς ἀστεϊότητας διὰ κα δεικνύη τὸ πνεῦμά του· καθότι δὲν εἶναι ἔργον του νὰ κινή τὸν γέλωτα τῶν ἀκρατῶν, ἀλλὰ νὰ πείθῃ τὸν δικαστήν. Καὶ σπανίως, ἢ ποτὲ, δὲν φθάνει εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς τέχνης του, ὅστις ἀποβλέπει μόνον νὰ κινή τῶν ἄλλων τὸν γέλωτα da spiritoso bufone. Εἰς τοὺς γέροντας ἡ ἀστείότης ἀρμόζει καλλίτερα.

ζ'. Κἄποια θερμότης, καὶ ἐνδιάφορος ὑπεράσπισις εἶναι πάντοτε ἀναγκαῖα. Καθὼς εἶναι φυσικὴ μία μεγαλητέρα ἐξάρξις ὅταν ἀγορεύῃ τις πρὸς τὸ πλῆθος, οὔτω καὶ πρὸς ἕνα μόνον ἀγορεύων τις ἀισθάνεται τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ δεῖξῃ θερμότητα καὶ ἐπιμονὴν νὰ τὸν καταπέισῃ. Ἐνας δικηγόρος παριστᾷ τὸ πρόσωπον τοῦ πελάτου του, ἀναλαμβάνει ὅλον τὸ ἔαρὸς τῶν συμπερόντων του, καὶ ἀντικαθίσταται εἰς τὴν θέσιν του· ἤθελεν εἶσθαι λοιπὸν μέγα ἄτοπον, καὶ ἐπιβλαβὲς μάλιστα εἰς τὴν δίκην, εἰς αὐτὸς ἐφέρετο ἀδιάφορος καὶ ψυχρός.

η'. Τέλος πάντων ἡ βαρύτης τοῦ χαρακτῆρος συντείνει τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ἐνὸς δικηγόρου. Καὶ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ λησμονῆ, ὅτι δὲν εἶναι μέσον ἐνεργητικότερον πρὸς κατάπεισιν, ὅσον ἡ ὑπόληψις τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς χρηστότητος τοῦ λαλοῦντος. « Plurimum ad omnia

» momenti est in hoc positum, si vir bonus creditur; sic enim » contingit, ut non studium advocati videatur offerre, sed pene » testis fidem. ». Συμφέρει πολὺ, λέγει ὁ κριτικώτατος Κοκκιντιάδης, νὰ νομίζεται χρηστός ἄνθρωπος· διότι τότε εἰς αὐτὸν ὑποτίθεται μάλιστα ἢ πίστις ἐνὸς μάρτυρος, παρὰ ἢ προθεμίᾳ ἐνὸς δικηγόρου.

Εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ χωρίσῃ τις τὴν ἐντύπωσιν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ λέγοντος, ἀπὸ τὰ λεγόμενα· αὕτη ἡ ἐντύπωσις ἐνεργεῖ ἀνεπαίσθητως εἰς τὴν ψυχὴν μας.

Παύομεν πρὸς μικρὸν ἐντοσούτω ἀναφέροντες τὸ ἀρχαῖον ἐκείνη ἀξίωμα: Non posse oratore esse nisi bonum virum, καὶ εἰς ἀκόλουθον διατριβὴν θέλομεν ἐξακολουθήσει περὶ τοῦ ἰδίου ἀντικειμένου. 15.

ΓΕΩΡΓΙΑ.

Περὶ ἐμφυλλισμοῦ ἢ ἐμβολιασμοῦ τῶν δένδρων.

Ἐξ ἀμνημονεύτων αἰώνων εἶναι γνωστὴ ἡ τέχνη τοῦ ἐμφυλλισμοῦ, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἐφευρετοῦ δὲν διεδόθη εἰς ἡμᾶς. Εἶναι πιθανὸν ὅτι τὸ πρῶτον παράδειγμα ἐδόθη ἐκ περιστάσεως εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὅτι ἡμεῖς δὲν ἐκείνομεν ἄλλο εἰμὴ νὰ τὸν τελειοποιήσωμεν. « Οἱ κλάδοι δύο » ἀναλόγων δένδρων (λέγει ὁ Λακκουϊντίνιος) συνηρμώθησαν καὶ συνεσφίγησαν κατὰ τύχην· ὁ ἀνεμος τεινάσσειν αὐτοὺς ἐξελέπισε τὸν φλοιὸν τοῦ ἀμφοτέρων ὅπου ἐνόησαν ὁ γυμὸς συνήλωσε τὰ δύο μέρη ὁμοῦ, καὶ τὸ ἐν τῶν κλάδων ἔλαβε τὴν μορφήν τοῦ ἄλλου. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐκοψαν ἕνα ἐκ τῶν δύο, κάτωθεν τῆς συνενώσεώς των, καὶ ὅλους τοὺς κλάδους τοῦ ἄλλου, θὰ νὰ ἐθαύμασαν ἰδόντες μίαν ἀμυγδαλέν π. γ. νὰ φέρῃ τὰ ῥοδάκινα τῆς πλησίον αὐτῆς ῥοδακινίας, καὶ αὕτη πάλιν νὰ φέρῃ ἀμύγδαλα. » Ὅθεν δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ὁ διὰ προσεγγίσεως ἐμφυλλισμὸς προηγήθη τῶν ἄλλων καὶ ἔδωκε νύξιν πρὸς ἐφεύρες αὐτῶν.

Ἐἴτε οὔτως εἴτε ἄλλως ἔχει, εἶναι ἀναμφίβητον ὅτι ἐν τῶν ἀρχαιοτάτων ἐθνῶν, οἱ Φοίνικες, ἐγνώριζαν τὴν πράξιν ταύτην, διὰ τῆς ὑποίας ἀλλάζει τις ὅπως θέλει τὴν φύσιν ὅλων σχεδὸν τῶν δένδρων. Οὗτοι διέδωκαν τὰς περὶ τοῦ ἐμφυλλισμοῦ γνώσεις των εἰς τοὺς Καρχηδονίους καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας, παρὰ τῶν ὁποίων τὴν ἐδιδάχθησαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, οἵτινες τὴν διέδωσαν καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἔκαμαν ἱκανὰς προσόδους· ἀλλ' ὀλίγον ὕστερον ἐγάρθῃ σχεδὸν, διότι δὲν ἐγνώριζον νὰ τὴν ἐφαρμοσῶσιν ἐπιωφελέως, ἀλλὰ τὴν ἐλευῶρον ὡς πείραμα περιέργου καὶ τερπνὸν μάλλον παρὰ ὠφέλιμον. Τροῦντι ἂν λάβῃ τις τὸν κόπον ν' ἀναγνώσῃ ὅ, τι λέγουσι περὶ τούτου οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς (1) θέλει πλη-

(1) Ἐκ τῶν Ἑλλήνων ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Θεόφραστος καὶ ὁ Ξενοφῶν· ἐκ τῶν Καρχηδονίων ὁ Μάχων· ἐκ τῶν Ῥωμαίων ὁ Βιργίλιος, ὁ Πλάμιος, ὁ Οὐάργων, ὁ συλλογιστὴς τῶν Γεωπονικῶν Κων-

ζει ἐπὶ παλαιῦ τινος δένδρου, καὶ οὕτω μετὰ δύο, ἢ τὸ πολὺ, τρία ἔτη δύναται νὰ κρίνῃ τὴν ἀξίαν τοῦ προσποκτιθέντος καρποῦ.

Μολονότι εἶπομεν ἀνωτέρω, ὅτι ὁ ἐμφυλλισμὸς διετῆρει τὰς διαφορὰς τῶν εἰδῶν, αὐτὸς ἐκτὸς τούτου τὰς τελειοποιεῖ προσέτι. Ὅσω περισσύτερον δένδρον τι ἢ δενδρόφιον πρὸς καλλωπισμὸν ἐμφυλλίζεται, τόσο περισσύτερον τὸ ἄνθος αὐξάνει κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν λαμπρότητα τοῦ χρώματος. Ἡ βελτίωσις αὕτη γίνεται καὶ εἰς τοὺς καρποὺς· ἀλλ' εἶναι ὀλιγώτερον ἐπισημητή. Ἀναντιρρήτον ὅμως εἶναι ὅτι οἱ καρποὶ βέλτιονονται διὰ τοῦ πρώτου ἐμφυλλίσματος, ὅστις εὐκολύνει καὶ ἐπιταχύνει τὴν ὀρίμασίν των (1).

Ἡ ἀντίληψις (πιάσιμον) τοῦ ἐμφυλλισμοῦ ἐξηγεῖται εὐκόλως παρὰ τῶν φυσιολόγων. Οἱ ὄζοι ἢ ὀφθαλμοὶ, λέγουσιν, εἶναι ἀρχαὶ ἤτοι κυήματα τῶν βλαστῶν, καθὼς οἱ σπόροι εἶναι τῶν τελειῶν ἀτόμων· καὶ οἱ μὲν, ἔχοντες τὴν δύναμιν νὰ οἰκαιοποιῶνται καὶ νὰ ἐξομοιοῦσι (assimiler) κατὰ τὴν φύσιν των τοὺς μετοχτετευμένους διὰ ξένων ριζῶν χυμοὺς, ἀντιλαμβάνονται ὡς ἂν τὰ ἐκπληροῦντα τὴν μετοχτέτευσιν ταύτην ἀγγεῖα ἀπὸ τὴν ρίζαν εἰς τοὺς βλαστῶν, δὲν φράζονται, καὶ οἱ θρεπτικοὶ χυμοὶ δύναται εὐκόλως καὶ ἀνεμπόδιστως νὰ κυκλοφορῶσιν ἀπὸ τὸ ὑποκείμενον εἰς τὸν ἐμφυλλισμὸν ἢ ἐνοφθαλμισμὸν. Ἐννοεῖται ὅτι, διὰ νὰ γίνεταί τούτο τὰ ἀποκοπέντα στόμια τῶν ἀγγείων ἢ πύλων τοῦ ἐνθέματος ἢ ὀφθαλμοῦ πρέπει νὰ συνέχωνται καὶ νὰ συγκοινωνοῦν ἀκριβῶς μετὰ τὰ ἀποκοπέντα σόμια τοῦ ὑποκείμενου, ὥστε νὰ μετοχτετεύεται ἀνεμπόδιστως ὁ χυμὸς των. Τὰ θρεπτικὰ ὑγρά διαβαίνοντα ἐναποθέτουσιν εἰς τὴν πληγὴν ἰκανὸν μέρος τῆς ὀργανικῆς ὕλης ὥστε νὰ συγκολληθῶσιν αἱ ἀκραι τῆς πληγῆς, τὸ δὲ περισσεῦον προχωρεῖ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, τοὺς ἀναπτύσσει, καὶ οὕτω ἡ ἀντίληψις τελειοῦται.

Ἐπειδὴ δὲν ἔγειναν συνεχεῖς παρατηρήσεις μετ' ἐπιστασίας καὶ ἀκριβείας, ἐνόμιζον ἄλλοτε, καὶ πολλοὶ συγγραφεῖς τυπώνουσι τὴν σήμερον, ὅτι « Ὅποιοςδήποτε καὶ ἂν ἦναι ὁ τρόπος τοῦ ἐμφυλλίζεσθαι, πρόκειται » πάντοτε νὰ ἐνώσῃ τις τὴν λεγομένην βίβλον (2) τῶν δύο ἀτόμων ».

Ἡ βίβλος δὲν ἐκτελεῖ τὰς ἀναγκαιοτέρας τελετὰς ὡς πρὸς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἐμφυλλισμοῦ, ἀλλὰ καὶ πᾶν ἄλλο μέρος τοῦ φυτοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον

(1) • Εὐαυξὴ δὲ πάντα τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ κατεργασθῆαι τὰς τροφὰς, καὶ ταῖς διὰ τῶν ἐνοφθαλμισμῶν ἐπι μᾶλλον, καθαροτάτη γὰρ αὕτη καὶ ὡσπερ ἐν τοῖς στελέχεσιν ἔδη τῶν καρπῶν (Θεοφρ. Φυτικ. αἰτιῶν τὸ Α'). »

(2) Βίβλος ὠνομάσθη νομίζω κατὰ πρῶτον ὁ φλοιὸς τοῦ παπύρου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγραφον οἱ Αἰγύπτιοι· ὅθεν ὠνομάσθησαν ἐκ τούτου καὶ τὰ βιβλία. Οἱ βοτανικοὶ ἐννοοῦσι μὲν τὴν λέξιν ταύτην τὸ λεπτότερον καὶ τρυφερότερον ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ φλοιοῦ τῶν δένδρων, τὸ ὁποῖον συνέχεται ἀμέσως μετὰ τὸ ξύλον, καὶ τὸ ὁποῖον διαχωρίζεται εἰς χιτῶνας κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, λεπτοῦς. Οἱ χιτῶνες τῆς φιλύρας εἶναι μᾶλλον εὐδιάκριτοι.

κυκλοφοροῦν οἱ θρεπτικοὶ χυμοὶ. Ὅθεν ἐρωτῶμεν τοὺς συγγραφεῖς τούτους μήπως δὲν εἶδον ποτὲ νὰ ἐμφυλλίζωσι καρποὺς, φύλλα ἢ ποῦδεις καυλοὺς καὶ νὰ ἐπιτύχωσι κάλιστα; Οὗτοι γνωρίζουσιν ἀναμφιβόλως ὅτι τὰ μέρη ταῦτα δὲν ἔχουσιν οὔτε φλοῖον, οὔτε βίβλον διὰ νὰ γίνηται δι' αὐτοῦ ἡ ἀντίληψις.

Τὰ φυτὰ παρουσιάζουσιν εἰς τὸν διοργανισμὸν των ἐν φαινόμενον εὐκόλον νὰ τὸ παρατηρήσωμεν· αὐτὰ ἔχουν μέρη τινὰ, τὰ ὁποῖα δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν ζῶντα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐνυπάρχει ἡ βλαστικὴ ἢ ζωτικὴ ἀρχή. Ὁ χυμὸς διὰ ποικίλων καὶ λεπτοτάτων σωλήνων κυκλοφορεῖ φέρων εἰς αὐτὰ τὴν τροφήν· ἔθεν αὐτὰ μόνον βλασάνουσι καὶ θάλλουσι διὰ τῆς ἰδίας ἐνεργείας. Τὰ φύλλα, τὰ ἄνθη, καὶ ἐν γένει τὰ καρπογόνα ὄργανα καὶ ὁ φλοιὸς ὑπάγονται εἰς αὐτὴν τὴν κατηγορίαν καθὼς καὶ οἱ πολὺχυμοὶ καυλοὶ τῶν ποωδῶν φυτῶν. Τὰ ξυλώδη φυτὰ ἔχουν κεκρά μέρη, τὰ ὁποῖα δὲν αὐξάνουσι διὰ τῆς ἰδίας ἐνεργείας· καὶ τοιαῦτα εἶναι τὸ στέαρ ἢ λευκοξύλον (aubier) (1) καὶ τὸ ξύλον. Ἄν παραδ. χάριν, στέλεχος τι δένδρου αὐξάνῃ, τούτο γίνεται διὰ τοῦ περισσεύματος τῶν παρὰ τοῦ φλοιοῦ κατεργασθέντων χυμῶν. Τὸ πρὸς τροφήν τῶν ζωτικῶν μερῶν προωρισμένον τούτο περισσεῦμα μετοχτετεύεται μετὰ τοῦ ξύλου καὶ τῆς βίβλου, συμπυκνῶνται καὶ γίνεται ὁπὸς (cambium), ὅστις μετ' οὐ πολὺ σκληρύνεται, ἐκξύλῳνται καὶ σχηματίζει νέον χιτῶνα λευκοξύλου. Ἄν εὐρὴ δίοδον τινα, ὥστε νὰ περάσῃ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ φλοιοῦ, συμπυκνῶνται διὰ τῆς πρесеγγίσεως τοῦ ἀέρος, καὶ σχηματίζει νέους ὄζους ἢ ὀφθαλμοὺς, οὔτινες μετ' οὐ πολὺ ἀναπτύσσουσι κλάδους εὐτραφεῖς, ἢ ρίζας, ὅταν τεθῶσιν ὑπὸ τὴν γῆν. Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ προσδιωρίσωμεν εἰς τὸν ἐμφυλλισμὸν ἰδιαιτέραν τινὰ ἀρχὴν ἐνεργοῦσαν εἰς τὴν ἀντίληψιν αὐτοῦ, ἠθέλαμεν ὀνομάσει τὸν ὀπὸν, ἢτοι τὸν συμπεπηγμένον καὶ κατεργασμένον χυμὸν, καὶ δι' αὐτοῦ ἠθέλαμεν ἐξηγήσειν ὅλα τὰ εἶδη τοῦ ἐμφυλλισμοῦ, ἐπειδὴ ὁ χυμὸς κυκλοφορεῖ εἰς ὅλα τὰ ζῶντα ἢ εὐζῶα μέρη τῶν φυτῶν. (Ἀκολουθεῖ.) (6.)

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

Διατήρησις ὠν.

Αἱ ζωϊκὰ ὄντα φθείρονται, ἐπειδὴ γίνονται ἢ μεταβάλλουσι ἐν ἡ πολὺ ἀπὸ τὰ στοιχειᾶ των. Παρατηρήθη δὲ ὅτι κρέας παγωμένον διατηρεῖται ὀλοκλήρους αἰώνας. Εὐρέθησαν εἰς τὴν Σιβηρίαν ζῶα, ἴσως πρὸ χιλιάδων χρόνων, τῶν ὁποίων οἱ σκύλοι ἔφαγον τὰς σάρκας.

Διὰ νὰ μεταφέρωμεν τὰ πρόσφατα ὠὰ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, πρέπει

(1) Στέαρ ἢ λευκοξύλον ὀνομάζεται ὁ ἐξώτατος χιτῶν τοῦ ξύλου, ὁ συνεχόμενος ἀμέσως μετὰ τὸν φλοιὸν, ὅστις ἔχει πάντοτε λευκότερον χρῶμα, καὶ ἐνεκα τούτου διακρίνεται ἀπὸ τὸ παλαιὸν ξύλον.

νά τὰ σκεπάσωμεν με βερενίκην, βυθίζοντες αὐτὰ εἰς ἀναλυμένον κομμίδιον καὶ σκεπάζοντες με κόνιν ἄνθρακος (καρβούνου.) Τὸ κομμίδιον ὡς βερενίκη χρησιμεύει καλῆτερα παρὰ τὰς διαφόρους κομμωρήτινας, ἐξαλείφεται ἀμέσως ὅταν πλυθῇ με χλιαρὸν ἢ καὶ ψυχρὸν ὕδωρ, ἐκτὸς δὲ τούτου εἶναι εὐθηνὸν καὶ εὐπόρισον. Τὰ οὕτω δὲ προπαρασκευασμένα ὡς διατηροῦνται πολλοὺς χρόνους, ἐπειδὴ ἡ ἀνθρακικὴ κόνις κρατεῖ περίξ αὐτοῦ πάντοτε ἀνάλογον σχεδὸν θερμότητα, καὶ ἐμποδίζει τὸ νὰ αἰσθανθῶσι τὴν μεταβολὴν τοῦ καιροῦ μεταφερόμενα ἀπὸ τύπου εἰς τόπον. Ἡ μέθοδος αὕτη ἀξίζει πλείωτερον παρὰ τὸ νὰ ἀλείφωμεν τὰ ὡὰ με ἄλειμμα, ἐπειδὴ ὅταν τοῦτο ταγγίσῃ, ἐπιφέρει τὴν σήψιν τῆς ζωϊκῆς ὕλης τοῦ ὡοῦ.

Τρόπος διατήρησης χοιρομηρίων.

Εἰς τὴν Βε-γαλίαν κατασκευάζουσι τὰ χοιρομήρια τὸν Νοέμβριον καὶ Μάρτιον μῆνα. Οἱ Γερμανοὶ τὰ στειβάζουσιν εἰς κασδία βαθέα, καὶ τὰ σκεπάζουσι με ἀμμωνιακὸν ἄλας (νισαντήρι) καὶ φύλλα δάφνης, τὰ ἀφίνουσι τέσσαρας ἢ πέντε ἡμέρας εἰς αὐτὴν τὴν κατὰστασιν, ἔπειτα κατασκευάζοντες ἄλλην τὰ περιχύνουσι. Μετὰ δὲ τρεῖς ἐβδομάδας τὰ ἐκβάλλουσι καὶ τὰ ἀφίνουσι νὰ διαβραχῶσι δώδεκα ὥρας εἰς καθαρὸν φρεάτιον ὕδωρ. Τέλος τὰ ἐκθέτουσι τρεῖς ἐβδομάδας εἰς καπνὸν ξύλων ἀρκεύθου, δένδρου, τὸ ὁποῖον ἁμοιάζει πολὺ με τὴν κέδρον καὶ εὐρίσκεται παμπληθῶς εἰς τὴν Γερμανίαν.

Διατήρησις τῶν μῆλων.

Τὰ μῆλα διατηροῦνται κάλλιστα ὅταν στειβάζωνται εἰς κάδδους χωριζόμενα τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο με πολλὰ ξηρὰ ἄμμιον. Ὁ τρόπος οὗτος τὰ προφυλάττει ἀπὸ τὸν ἀέρα, ὅστις εἶναι τῆς διασπορᾶς αὐτῶν καὶ σήψεως ἢ δραστηκωτῆς αἰτία. Τὰ ἀφαιρεῖ δὲ καὶ τὴν υπερβολικὴν ὑγρασίαν, ἣτις ὁμοίως τὰ βλάπτει, τέλος ἀφίνει εἰς αὐτὰ τὸ φυσικὸν αὐτῶν ἄρωμα, τὸ ὁποῖον διαλύεται εἰς τὸν ἀέρα.

Διατήρησις τοῦ βούτυρου.

Οἱ Ἄγγλοι διατηροῦσι τὸ βούτυρον κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Λαμβάνουσι δύο μέρη μαγειρικοῦ ἁλατος, ἀνά ἓν δὲ σάκχαρος καὶ ἀμμωνιακοῦ (νισαντήρι). Κοπανίζουσι τὸ μίγμα τοῦτο ὁμοῦ, καὶ με μίαν οὐγγίαν ἀλατίζουσι δώδεκα οὐγγίας βούτυρου, τὸ ὁποῖον τότε ἀναδεύουσι (ζυμῶν) κατὰ τὴν συνήθειαν διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ τὸ ἄλας παντοῦ ὁμοίως. Ἐπειτα ἐβάλλουσι τὸ βούτυρον εἰς χονδρὰ ἀγγεῖα, τὰ ὁποῖα σκεπάζουσι καλῶς.

Ἡ μέθοδος αὕτη διατηρεῖ τὸ βούτυρον ἑγκαιρον καὶ εὐχυμιον εἰς τρεῖς χρόνους περισσώτερον, ἐκτὸς τῆς στερεότητος, τὴν ὁποίαν δίδει εἰς αὐτό.

Εἰς πολλοὺς τόπους συνειθίζουσι νὰ κιτρινίζουσι μάλιστα τὸ βούτυρον,

ὥστε ἂν ἦναι εἰς τὸ φυσικὸν τοῦ χρώμα, δὲν ἔχουσιν οὔτε περὶ τῆς ποιότητός του καλὴν ιδέαν. Μεταχειρίζονται λοιπὸν διὰ τὸ κιτρινίσμα τοῦτο οἱ μὲν τὸν κρόκον, οἱ δὲ χόρτον τι λεγόμενον ῥωκοῦ. Ἀλλὰ τὸ εὐκολώτερον εἶναι νὰ συνάξωμεν ὀλίγα τινα ἀπὸ χρυσάνθεμα ἢ κοινῶς νεκρολούλουδα, νὰ χωρίσωμεν τὰ πέταλλα δηλ. τὰ χρωματισμένα αὐτῶν φύλλα, νὰ τὰ στειβάζωμεν εἰς κεραμικὸν ἀγγεῖον, τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ κλείσωμεν, βάλλομεν εἰς ὑπόγειον. Μετὰ τινὰς δὲ μῆνας τὰ φύλλα αὐτὰ μεταβάλλονται εἰς χυμὸν πηκτὸν ὠραιοτάτου χρυσοῦ χρώματος. Τὸ ὑγρὸν τοῦτο δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸν χειμῶνα διὰ νὰ κιτρινίσωμεν τὸ βούτυρον, ἂν θέλωμεν, ἀναδεύοντες με αὐτὸ ἀνάλογόν τινα ποσότητα, τὴν ὁποίαν εὐρίσκομεν διὰ τῆς πείρας.

Φαρμακτικῶν ἢ σαζωτικῶν ἀγγείων συντριμμένων κόλλησις.

Εὐρέθῃ εἰς ζωϊκὴν οὐσίαν κόλλα δυνατοτάτη, με τὴν ὁποίαν δυνάμεθα νὰ κολλήσωμεν τὰ συντριβόμενα τῆς οἰκίας σκεύη. Ἡ ὕλη αὕτη δὲν εἶναι ἐξέβαια πολὺ ἄφθονος, ἀλλ' ἀρκεῖ καὶ εἰς ὀλίγην ποσότητα. Οἱ ἑσίοι εἴτε σαλιγκοὶ, τοὺς ὁποίους ἀπαντῶμεν εἰς τοὺς κήπους καὶ τὰ δάση, καὶ προστοιμάζομεν διὰ τὴν τράπεζην, φέρουσιν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σώματός των κίστην γεμάτην ἀπὸ κολλώδη τινὰ καὶ παχεῖαν ὕλην λευκὴν. Ἄν τὴν ἐκβάλωμεν ἀπὸ τὸ ζῶον διὰ νὰ συγκολλήσωμεν με αὐτὴν τὰ συντετριμμένα μέρη τινὸς ἀγγείου, αὐτὰ λαμβάνουσι τόσῃν στερεότητῃ ἀφ' οὗ προσαρμοσθῶσι καλῶς καὶ μείνωσιν ἱκανὸν καιρὸν ἕως οὗ ξηρανθῇ τὸ ὑγρὸν, ὥς εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον τις νὰ τὰ χωρίσῃ, καὶ ἂν πέσωσι, συντρίβονται εἰς ἄλλο μᾶλλον μέρος παρὰ εἰς ἐκεῖνο.

Προφύλαξις σκωρίας.

Διὰ νὰ προφυλάξωμεν τὰ σιδηρὰ, μάλιστα δὲ χαλύβδινα ἐργαλεῖα καὶ σκεύη ἀπὸ τὴν σκωρίαν, δυνάμεθα κατὰ τὸν Ἀγγλικὸν τρόπον, νὰ τὰ τρίβωμεν ἐκ διαλειμμάτων με κόνιν καυσικῆς ἀσβέστου, ἢ νὰ τὰ βρέξωμεν εἰς τὸ ἀνάλυμα τῆς αὐτῆς ταύτης ὕλης. (3.)

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Ὁ Γαλιλαῖος.

Ἡ Ἰταλία ἐγκαυχᾶται διότι ἐγέννησε τὸν Γαλιλαῖον, καὶ ἡ Ἀγγλία κομπάζει διότι ἔδωκεν εἰς τὸν σοφὸν κόσμον τὸν Νεύτωνα. Ἐκτὸς τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἰταλίας δὲν συγγρίνωσι τὸν Γαλιλαῖον μετὰ τοῦ Νεύτωνος εἰμὴ διὰ νὰ ἐξετάσωσι μέχρι τίνος βαθμοῦ ὁ πρῶτος ἦτον ἀναγκαῖος εἰς τὸν δεύτερον, καὶ τίνι τρόπῳ προητοίμασεν εἰς αὐτὸν τὰ μέσα, ἐξωμάλυε τὰς δυσκολίας, ὑπέδειξε τὸν σκοπὸν καὶ ἐχάραξε τὴν ὁδὸν τῆς ἐπιστήμης. Ὁ Ἰταλὸς δεδομένος ἰδίως εἰς τὰς φυσικὰς ἐρεῖνας καὶ τὰς ἀστρονομικὰς

παρατηρήσεις, ἐπηρέεσθη εἰς τὴν ἐφαρμοσὴν τὴν μαθηματικὴν, τοιαύτην ἁποία ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἐποχὴν του, χωρὶς νὰ τὴν πλουτίσῃ μὲ μεθόδους νέας. Ἀλλὰ μ' ὅλον ὅτι ἦτον φυσικός καὶ Ἀστρονόμος μᾶλλον ἢ γεωμέτρης ὁ Γαλιλαῖος, ἐνῶ ὁ Νεύτων εἰς ἀμφότερα ταῦτα διεκρίνετο ἐπίστες, εἶναι μ' ὅλα ταῦτα ἀναντιρρήτου ὅτι καὶ ὁ Ἰταλὸς καὶ ὁ Ἀγγλος ἦσαν ἐξίστου φιλόσοφοι ἀμφοτέρω. Ὁ Γαλιλαῖος εἶναι ἀναντιρρήτως ὁ πλάστης τῆς πειραματικῆς φιλοσοφίας, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν εἰσῆλξιν κατὰ τὴν ἐποχὴν του εἰς τὸν ὁποῖον ἔζη τόπον, ἔπρεπε νὰ ἔχη γενναϊότητα, ἐπιδεξιότητα καὶ δυνάμεις τοιαύτας ὅποια δὲν εὐρίσκονται ἐνωμένοι πάντοτε μὲ τὴν ἀγγλί- νοιαν. Ἐπρεπε νὰ κατιπολεμήσῃ τοῦ Ἀριστοτέλους τὴν ἐξουσίαν, ἥτις ἐπε- κράτει εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα, πράγμα τὸ ὁποῖον ἐπέφερε τὴν κατ' αὐτοῦ ἀναστάτωση τῶν προλήψεων, καὶ κατετάραξε τὴν θρησκευτικὴν πίστιν. Διὰ τὴν δυνήθη εἰς μόνος ἄνθρωπος; νὰ κκορθώσῃ ὥστε ἰδέαι τινὲς γενεῶν ἀποβαλλόμεναι νὰ γενῶσι δεκταὶ παρὰ τῆς κοινωρίας, ἔπρεπε νὰ ἔχη ἐπι- δεξιότητα τοιαύτην ὥστε νὰ εἴρῃ στηρίγματα καὶ προστάτας ἰσχυροῦς, τῶν ὁποίων τὴν προστασίαν νὰ μεταχειρίζεται ἐν καιρῷ χωρὶς νὰ βλάβῃ τὴν εἰς τὴν κοινωρίαν ἐπιρροὴν των, ἔπρεπε νὰ ἦναι συγγραφεὺς ἐκλυσιμῶς καὶ νὰ ἐνώη τοῦ σοφοῦ καὶ τοῦ πεπαιδευμένου τὰ προτερήματα μὲ τὰ προτε- ρήματα ἀνδρῶν εὐαρέστου συναναστροφῆς. Τοιοῦτος ἦτον τῷ ὄντι ὁ Γαλιλαῖος. Ἐκαλλιέργησε τὴν μουσικὴν, τὴν ἰγνογραφίαν καὶ μάλιστα τὴν ζωγραφικὴν, καὶ εἰς τὰς δύο ταύτας τέχνας διεκρίθη. Προικισμένος ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ μνημονικὴν πολλὰ εὐρύχωρον ἐγνώριζεν ἐντελῶς τῆς ἐποχῆς του τὴν φι- λολογίαν. Ἐκτὸς τῆς ἐμβριθείας ἥτις ὠδήγει πάντοτε τὰ πειράματά του, ἐδείκνυε προσέτι εἰς τὴν περὶ ταῦτα ἐργασίαν του ἐπιδεξιότητα τοιαύτην, ἥτις ἐπιρροῶνεν ἐτι μᾶλλον τὴν εὐχαρίστησιν τῶν θεατῶν, εἰς δὲ τὰς κοι- νωνικὰς σχέσεις του, καθὼς καὶ εἰς τὰς σπουδαίας ὑποθέσεις εἶχεν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τὸ αἰσθημα τῶν κοινωρικῶν καθηκόντων.

Ὁ Γαλιλαῖος ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1564 ἔτος. Ὁ πατὴρ του Βικέντιος Γαλιλαῖος, εὐγενὴς Φλωρεντῖνος διακρίνων εἰς Πίσαν ἦτον μουσικὸς διακε- κριμμένος καὶ πεπαιδευμένος εἰς τὴν μαθηματικὴν. Ἐκ τῆς τρυφερότερης τοῦ ἡλικίας, ἠδύνατό τις νὰ μαντεύσῃ ὅτι ὁ Γαλιλαῖος δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἐκ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων; ἠδοκίμησεν εἰς τὰς ποικίλας σπουδὰς τὰς ὁποίας ἐπεχείρησε χωρὶς νὰ ἐμποδίζεσθαι ἐκ τούτου εἰς τὸ νὰ κάμῃ μηχανικὰ πει- ράματα, νὰ μιμῆται τὰς ὁποίας ἐβλεπε μηχανὰς καὶ νὰ προσθέτῃ εἰς αὐτὰς νέους διοργανισμούς. Ὁ πατὴρ του τὴν ἠνάγκαζε νὰ γίνῃ ἰατρός, καὶ ἐροῦετο δικαίως τὸ θέλητρον τὸ ὁποῖον δίδουσιν αἱ μαθητικαὶ ἐπισήμαι εἰς πνεύματα τοιαῦτα ὡς τὸ τοῦ υἱοῦ του, μ' ὅλα ταῦτα δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Γαλιλαῖον τοῦ νὰ δαπανᾷ ἐν μέρος τοῦ καιροῦ του καὶ εἰς αὐτὰς. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ νέος ἔλαβε τὴν ἄδειαν τοῦ νὰ δοθῇ ἀπολύτως εἰς τὰς ὁποίας τὸν ἔσυρεν ἡ κλίσις του σπουδᾶς καὶ παρτίτισε ὀλοτελῶς τὴν ἰατρικὴν. Κατὰ τὰ 1599 ὁ Γαλιλαῖος ἔγεινε καθηγητὴς τῶν μαθη-

ματικῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Παδούης. Ἀλλ' οὔτε πολὺν καιρὸν οὔτε εἰρηνικῶς διήγαγεν τὴν ζωὴν αὐτὴν τῆς ἐπωφελοῦς ἐργασίας, τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο ὅτι ἐγορήγει εἰς αὐτὸν τοιαύτη θέσις. Εἶχεν ἤδη κάμει ἱκανὰς ἀνα- καλύψεις, καὶ διήγειρεν ἐπομένως ὡς ἐκ τούτου κατ' αὐτοῦ ἐχθροῦς πολυ- ἀριθμούς μεταξὺ ἐκείνων οἵτινες ἀπέβαλλον πάντα νεωτερισμὸν εἰς τὴν διδασκαλίαν· εἶχε κάμει γνωστὴν τὴν ταχύτητα τῆς κινήσεως τῶν πιπτόν- των σωμάτων, τὴν ἰσότητα τῆς ταχύτητος τῆς διδομένης ἀπὸ τὴν βαρύ- τητα εἰς ὅλας τὰς ὑλικὰς οὐσίας, καὶ πολλὰς ἄλλας φυσικὰς ἀληθείας περὶ τῶν ὁποίων ὁ Ἀριστοτέλης δὲν ὠμίλησε διόλου. Αἱ κατὰ τοῦ καθηγητοῦ Γαλιλαίου προσβολαὶ τοσοῦτον σφοδραὶ κατήνησαν ὥστε ἠναγκάσθη οὗτος ν' ἀφήσῃ τὴν Πίζαν καὶ νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ὅπου διέμεινε τό- τε ὁ πατὴρ του. Γενναῖοι προσάται ἦλθον πρὸς βοήθειάν του καὶ μετ' ὀλί- γον ὁ Γαλιλαῖος καθῆξεν ἐτέραν ἔδραν τῶν μαθηματικῶν εἰς τὸ Πανεπιστή- μιον τῆς Παδούης. Ἐκεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ἐνετικῶν νόμων ὁ Γαλι- λαῖος ἐδυνήθη νὰ φολοσοφῆσῃ μετὰ πλειοτέρας ἀσφαλείας διὰ τὴν ἐκπληρώση δὲ τὸ πρὸς τοὺς προσάτας αὐτοῦ καὶ τὴν Κυβέρνησιν ὑπὸ τῆς ὁποίας τὴν ὑπηρεσίαν εὐρίσκετο χρέος του, ἐφεῦρε καὶ κατασκεύασε νέας μηχανὰς, συνέταξε διαφόρους πραγματείας καὶ εἶρε τὸν διαβήτην τῆς ἀναλογίας, τὸν ὁποῖον ὠνόμασε διαβήτην στρατιωτικὸν καθὼς τὸν προσδιώριζεν ἰδίως εἰς τὸ στρατιωτικὸν σῶμα τῶν μηχανικῶν, δι' οὗ εἶχεν ἐπίσης συν- τάξει καὶ πραγματείας τινὰ περὶ τῶν ὀργανώσεων.

Ἰπὸ τὰς ἐνετικὰς Κυβερνήσεις, αἱ θέσεις τῶν καθηγητῶν, καθὼς καὶ αἱ λοιπαὶ ὑπηρεσίαι, δὲν ἦσαν εἰμὴ προσωριναί· ἀμα συνεπληρώθη ὁ καιρὸς τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Γαλιλαίου ἢ Σύγκλητος τὸν ἀνένεωσε, αὐξήσασα συγχρόνως καὶ τὴν μισθοδοσίαν του. Τὸ νέον τοῦτο δεῖγμα τῆς ἐμπιστοσύνης ἀντε- πληρώθη ὡς τὸ πρῶτον δι' ἀνακαλύψεων σημαντικῶν, καὶ δι' ὑψηλῶν γεννημάτων τοῦ ὀξυτάτου νοῦς του. Ἡ ἐποχὴ αὕτη ἦτον διὰ τὸν καθηγητὴν Γαλιλαῖον, ἡ λαμπροτέρα καὶ εὐδαιμονοτέρα τῆς ζωῆς του· ἐφεῦρε τὸ τη- λεσκοπίον, καὶ πρῶτος ἔκαμε τὴν χρῆσιν αὐτοῦ. Τα Οὐράνια φαινόμενα εἶχον ἀνακαλυφθῆ, καὶ ἦτον ἀνάγκη εἰδικοῦ τινος περιοδικοῦ συγγραμματος, διὰ τὴν ἀναγγελίαν εἰς τὸν κόσμον. Ὁ Γαλιλαῖος ἀνέλαβε εἰς ἑαυτὸν νὰ δημοσι- εῦσῃ τοιοῦτον σύγγραμμα ὑπὸ τὴν τίτλον ὁ Συδέριο; Ταχυδρομῶς (Nun- tius Syderius) οἱ δορυφόροι τοῦ Διὸς, ὁ κρῖκος τοῦ κρόνου, τῶν πλανη- τῶν ἡ ἀληθὴς φάσις, καὶ ἡ περὶ τὸν ἄξωνά των κυκλοφορικὴ κίνησις, ἡ κυκλοφορικὴ κίνησις τοῦ Ἡλίου, τοσαῦτα θαύματα τὸ ἐν κατοπίν τοῦ ἄλλου ἀναγγελθέντα ἐξέπληξαν τοὺς ἐχθρὸς τοῦ καθηγητοῦ, οἵτινες ἠναγκάσθησαν νὰ συγκατερώσουν τὰς δυνάμεις των, καὶ ζητήσωσι μέσα προσβολῆς δρα- σικότερα παρ' ὅσα εἶχον ἕως τότε μεταχειρισθῆ. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν, αἵτινες ἀπασχόλουν τὸν καιρὸν καὶ τὴν προσοχὴν τοῦ Γαλιλαίου, ὁ καιρὸς τῆς ὑπηρεσίας του συνεπληρώθη αὐτίς. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ Σύγκλητος ἐνετίας δὲν περιορίσθη μόνον εἰς τὸ νὰ τὸν ἀνανεώσῃ ἐκ δευτέρου

εἶγεν ὠκοδομημένην τὴν φωλεάν. Ἄλλὰ φαντάσου τὴν φρίκην αὐτοῦ, ὅτε ἤκουσε τὰ κλαύματα, καὶ διέκρινε τὴν μορφήν θρέφους εἰς τοὺς τρομεροὺς ὄνυχας τοῦ πλησιάζοντος αἰετοῦ. Εὐθύς ἔκαμιν ἀπόφασιν—νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τοῦ πτηνοῦ μὲ ὅποιονδήποτε κίνδυνον, ἅμα ἤθελε καθίσειν ἐπὶ τῆς φωλεᾶς, καὶ ἀλλίον νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδίον παρὰ νὰ τὸ ἀφήσῃ νὰ κατασχισθῇ καὶ κομματιασθῇ ἀπὸ τὸν φρικτὸν ἄρπαγα. Μὲ σιωπηλὴν εὐχὴν καὶ μὴ σταθερὸν ὀμματίασμα ἔστησε τὸ τουφέκιον αὐτοῦ ὁ ὀρεινός. Ἡ πάλαι διεπέρασε κατευθεῖαν τὴν κεφαλὴν ἢ τὴν καρδίαν τοῦ αἰετοῦ, καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ἔλαβε τὴν ἀνέκφραστον ἀγαλλίασιν ὁ ἀτρόμητος κυνηγὸς ν' ἀρπάξῃ θριαμβευτικῶς τὸ τέκνον ἀπὸ τὴν φωλεάν. Ἦτο δὲ καταπληγωμένον ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ αἰετοῦ εἰς ἓνα τῶν βραχιόνων καὶ εἰς τὰς πλευράς του, ἀλλ' ὄχι θανατηφόρος, καὶ μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἀφοῦ ἐγάθη, ἔλαβε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ εἰς τῆς μητρὸς αὐτοῦ τὰς τρυφερὰς ἀγκάλας.

ΛΛΑΣ— Ἰπάρχουν εἰς τὴν οἰκουμένην τόποι τινές, ὅπου ἄλλας δὲν εὑρέθη ποτὲ, καὶ ἐπειδὴ τὸ ἐμπόριον τῶν χωρῶν τούτων εἶναι εἰς ἄκρον περιωρισμένον, οἱ κάτοικοι δύνανται μόνον ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν νὰ χαίρωνται τὴν τρυφὴν αὐτήν. Τοῦτο ἀληθεύει ἐξαιρέτως περὶ τοῦ ἐνδοτέρου τῆς Ἀφρικῆς. Παράξενον ἤθελεν φανῆν εἰς Εὐρωπαῖον, λέγει ὁ περιηγητῆς Μούγγος Πάριος, νὰ ἴδῃ παιδάριον πιπιλιζόν ἄλλας, ὡς νὰ ἦτον ζάχαρις. Ἄλλ' ἐγὼ ἶδα τοῦτο πολλάκις. Τόσον δὲ σπανιώτατα ἀπολαύουν τὸ πολύτιμον τοῦτο εἶδος αἱ πτωχότεραι κλάσεις, ὡς νὰ εἴπῃ τις, ὅτι ἓνας τρώγει ἄλλας μὲ τὸ φαγητόν του, εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ νὰ εἴπῃ, ὅτι εἶναι πλούσιος. Αὐτὸς ἐγὼ ἐβασανίσθην ὄχι ὀλίγον διὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ ἀρτύματος τούτου. Ἡ μακροχρόνιος μεταχείρησις φυτικῆς ζωτροφίας διεγείρει τοιαύτην σφοδρὰν ὄρεξιν ἄλλας, ὅποιαν λόγοι ἀδυνατοῦν ἰκανῶς νὰ περιγράψωσι.

(Ἐκ τῆς Ἀποθήκης τῶν ὠφελίμων γνώσεων.)

